

TAM, KDE JE TO DOMA ...

Neděle, 12. července 2020

Znáte ten pocit, kdy někam odjedete na pár dnů a kdy se vrátíte zpět domů, koukáte na povrch domů cesty, známé silnice, domy. Táhnete daleko do okna nově květináč, tuhle zasadili nově strom, naproti staré poklici. Bližší se k mástu, který vám domov? Čím blíže přijdete, tím máte silnější lechtání v žaludku a vy detaily. Těba paní Novákovou v okně, aby jí člověk mohl májvnout, ať vidíte, že jste to vy a jste zase doma.

Odešla jsem z Československa natrvalo a hrozně se mi stálo. Vzpomínala jsem, jak vypadají naše ulice, jestli sousedi sluníček jejich červenobílých peřin v okně, jestli těhle má la hodně těhle a hruška hodně hrušek. Občas jsem vytáhla fotku a snažila se na ně vidět vč, než fotoaparát zachytil.

Časem se stesk prohluboval a chuť vidět naši ulici se zvažovala. Chtěla jsem vidět celou Prahu, jáť po Karlově mostě, čítit a slyšet Vltavu, jet do másta Sušice a poslouchat jak řumá Otava.

Zpátky jsem však nemohla a musela jsem jen doufat, zda mne země, kterou jsem si vybrala, přijme. Čekala jsem dlouho, čekala jsem na přání ležet vybudovat si nově domov, kde se budu cítit dobře. Pak přišel ten očekávaný moment, kdy mne posadili na letadlo a za pár hodin jsem byla v zemi, která mi byla cizí, ale slíbila svobodně život pro mne a hlavně pro má dť.

Bydlela jsem v bytech, které mi nic neřekaly. Necítila jsem k nim a okolí kolem dnů vztah. A pak jednoho dne začala televize vysílat zprávy o má dalekém domově, na který jsem tak často vzpomínala a po kterém se mi stálo.

Seděla jsem napjatě u televize a natáhla každě z nás pocházející z Československa. Tady to znám, tady taky.....!!!!

Konečně zas má ujet domů... Opět ten stejný pocit, tančící motálcí lechtání - mne v žaludek - krajina a napjatě sledování cesty. Vážně jsem to vychutnávala a mála pocit, že se vrátím z příjzdin u babičky. Dovolení v mástě, kde jsem se cítila doma, utekla jak voda a nadešel čas odletu. Nadešel čas se vrátit do našeho baráku, který ležela na druhé polce země koule. Cestou z letiště jsem začala poznávat domy u dálnice, firmy, podjezdy, nadjezdy - a dostal se ten neomylný pocit....

Spadnul mi kámen ze srdce, je to dobrě, jsem doma i tady za velkou loučou.

Imatu